

12. september 2021 - 24. nedelja med letom

(Iz 50,5-9a) TUKAJ

Kot prejšnjo nedeljo se tudi to pot srečujemo s knjigo preroka Izaija, vendar z odlomkom iz njenega drugega dela (40,1 - 56,8), ki pa s prerokom samim nima neposredne zveze, saj je bil napisan v času babilonskega izgnanstva, torej kakih 200 let po preroku Izaiju samem. Imenujemo ga tudi "Deuteroizaija" ("Drugi Izaija") ali "Knjiga tolažbe. V tem delu Izaijeve knjige imajo posebno mesto štirje spevi o "Božjem služabniku", ki so samostojna literarna enota, čeprav so v besedilu Svetega pisma, kot ga imamo danes, raztreseni med druga besedila. Nedeljski odlomek je iz tretjega speva. Brez dvoma se bo kdo vprašal, kot sem se tudi jaz, zakaj se na lepem pojavi med liturgičnimi besedili tretji spev, ko ni bilo nobenega sledu o prvem in drugem. Po mojem mnenju je tako trganje enega od biserov hebrejske literature, pa naj gre za oznanjevalne ali razlagalne namene, popolnoma zgrešeno, vendar ni kaj storiti, saj gre za odločitev liturgistov, ki se imajo za "svete krave", ki nikomur ne odgovarjajo in jih je tudi prepovedano kritizirati.

Imamo torej opravka s tretjim spevom o Božjem služabniku, pa tudi tu so liturgisti pustili sledove svojih krempljev, saj so besedilu odščipnili njegovo uvodno vrstico, ki pravi: »Gospod Bog mi je dal jezik učencev: da bi znal krepiti omagujoče, zgodaj zbuja besedo, zgodaj mi zbuja uho, da prisluhnem kakor učenci« (50,4). Odščipnili so tudi del sklepne vrstice, ki pravi: »Glej, vsi tisti bodo razpadli kakor obleka, molj jih bo požrl« (50,9b). Uvodna vrstica je še kako važna, saj nam skupaj z ostalim besedilom v osebi Božjega služabnika in njegove dvojne značilnosti, prizanesljivosti in trdote, pokaže pravo sliko Kristusa in kristjana. Če v tej luči razčlenimo besedilo, najdemo naslednje, kar velja tako za preroka kot za Kristusa in kristjana: (4-5a): stik z Bogom in poslanstvo "Jahvejevega učenca"; (5-6): neizogibno trpljenje "učenca", ki se predstavijo kot zatrditev nedolžnosti: »nisem se umaknil nazaj;« (7-9): zaupanje "Božjega učenca", ki nekoč ne bo več potrebno, saj bo Bog nekoč sodil in kaznoval njegove sovražnike, kar goreče in zaupljivo upa.

Tukaj se v stari zavezi prvič pojavi misel o tako imenovanem nadomestnem trpljenju. Stara zaveza je v tem Božjem služabniku gledala predvsem izvoljeno ljudstvo, ki je bilo nosilec misli na odrešenje, je pa jasno, da se ta podoba nanaša tudi na Kristusa in po njem na Cerkev. Kako bi drugače razložili besede: »Svoj hrbet sem nudil njim, ki so me bili, svoje lice njim, ki so mi pulili brato, svojega obličja nisem skrnil sramotenju in pljunkom«? S spevi o Božjem služabniku je dan odgovor na vprašanje kakšen smisel ima trpljenje nedolžnega. Trpljenje nikakor ni samo kazen za osebni greh, ampak je, predvsem pri pravičnih, sredstvo za odreševanje bližnjih, ki sami ne delajo pokore, torej izraz najvišje ljubezni do bližnjega. To bi morali imeti pred očmi predvsem tisti, ki se vedno pritožujejo, da morajo trpeti, čeprav so prepričani, da niso nič zagrešili.

Oznanjati Kristusa in pričevati zanj in evangelij za kristjana neogibno pomeni zadeti na nasprotovanje in žalitve. Kristjan ni neranjiv, ko se bori za Kristusa. Tako se kristjan znajde v skupnosti bolečine skupaj z drugimi "Božjimi služabniki", predvsem s Kristusom, pa tudi s preroki in apostoli, da, celo z Bogom, ki mu njegovi sovražniki nasprotujejo. Kristjan zmaguje nad trpljenjem, če ga je zavestno sprejel. Tega se je treba zavedati posebno tukaj in danes, ko smo žrtve zlobe Božjih sovražnikov, pa naj se imenujejo levičarji ali kako drugače. Treba je le vztrajno moliti, da bi se čimprej uresničila sklepna vrstica tretjega speva o "Božjem služabniku": »Glej, vsi tisti bodo razpadli kakor obleka, molj jih bo požrl« (50,9b).